

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Jiřího Gottwalda a soudců JUDr. Daniela Spratka, Ph.D. a JUDr. Zory Šmolkové, v právní věci žalobkyně **Z. Š.**, bytem X, proti žalovanému **Městskému úřadu Frýdlant nad Ostravicí**, se sídlem Náměstí č. p. 3, Frýdlant nad Ostravicí, ve věci žaloby na ochranu před nezákonným zásahem žalovaného,

t a k t o :

I. Řízení, aby soud uložil žalovanému povinnost vydat vyrozumění v souvislosti s „dalším poučením“ v jeho rozhodnutí zn. MUFO 35838/2016, sp. zn. MUFO_S 5023/2016, ze dne 15.11.2016, se **z a s t a v u j e**.

II. Ve zbytku se žaloba se **z a m í t á**.

II. Žádný z účastníků řízení **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou doručenou zdejšímu soudu dne 21. 2. 2017 se žalobkyně domáhala ochrany před nezákonným zásahem Městského úřadu Frýdlant nad Ostravicí, který spatřuje v tom, že ve lhůtě 30 dnů neobdržela žádné vyrozumění o shledání či neshledání důvodu pro obnovu územního řízení podle § 100 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.“), přestože v závěru rozhodnutí žalovaného zn. MUFO 35838/2016, sp. zn. MUFO_S 5023/2016 ze dne 15. 11. 2016 je uvedeno „další poučení,“ v němž žalovaný uvádí, že *„Stavební úřad se dále bude zabývat otázkou, zda nejsou dány důvody pro obnovu územního řízení z moci úřední, v souladu s § 100 odst. 3 správního řádu. Pokud budou důvody pro obnovu řízení shledány, tj. zda je dán některý z důvodů uvedených v § 100 odst. 1 správního řádu a zda existuje veřejný zájem na novém řízení, které by jej opravňovaly, zahájí řízení o obnově územního řízení podle § 100 odst. 3 správního řádu.“* Žalobkyně navrhovala, aby zdejší soud určil, že nevydání vyrozumění v souvislosti s tímto „dalším poučením“ v rozhodnutí žalovaného ve lhůtě 30 dnů je nezákonným zásahem žalovaného do práv žalobkyně a zároveň uložil žalovanému povinnost vydat toto vyrozumění v souvislosti s „dalším poučením“ ve lhůtě 30 dnů.

Žalovaný ve vyjádření k podané žalobě ze dne 9. 5. 2017 uvedl, že podání žalobkyně ze dne 12. 8. 2016 vyhodnotil jako žádost ve smyslu § 44 odst. 1 s.ř. a opatřením ze dne 13. 9. 2016 oznámil žalobkyni, jako jediné účastnici řízení, zahájení řízení o obnově řízení sp. zn. MUFO_S 1659/2013, čímž žalovaný považoval za splněnou svou povinnost vůči žalobkyni dle § 42 in fine s.ř. Na základě provedeného řízení žalovaný ověřil, že se jedná o nepřípustnou žádost, neboť žalobkyně nebyla oprávněna žádost o obnovu řízení podat, protože nebyla účastníkem řízení, které žádala obnovit, ani jeho právním nástupcem. Žalovaný proto žádost žalobkyně zamítl rozhodnutím zn. MUFO 35838/2016, sp. zn. MUFO_S 5023/2016 ze dne 15. 11. 2016. V části jeho rozhodnutí nazvané „Další poučení“ žalovaný žalobkyni poučil, že stavební úřad se bude dále zabývat otázkou, zda nejsou dány důvody pro obnovu územního řízení z moci úřední, a to v souladu s § 100 odst. 3 s.ř. Proti rozhodnutí žalovaného podala žalobkyně odvolání, o kterém odvolací orgán rozhodl tak, že odvolání žalobkyně zamítl a rozhodnutí žalovaného potvrdil a „další poučení“ v rozhodnutí žalovaného zhodnotil jako nikoli nezákonné, ale jako nadbytečné, neboť stavební úřad nemá vůči neoprávněnému žadateli o obnovu řízení poučovací povinnost. Žalovaný se zabýval, zda nejsou dány důvody pro zahájení obnovy řízení sp. zn. MUFO_S 1659/2013 z moci úřední podle § 100 odst. 3 s. ř., a to poté, kdy došlo k pravomocnému skončení řízení o podané žádosti,

tj. dnem nabytí právní moci rozhodnutí odvolacího orgánu dne 27. 2. 2017, v této souvislosti žalovaný upozorňuje, že žaloba byla žalobkyní podána již dne 21. 2. 2017, tedy před pravomocným ukončením řízení o žádosti žalobkyně. Vzhledem k tomu, že rozhodnutí o umístění stavby bylo vydáno dne 16. 8. 2013 a nabylo právní moci dne 17. 9. 2013, žalovaný dospěl k názoru, že není možné vydat rozhodnutí o obnově řízení z moci úřední po konci tříleté lhůty od vydání pravomocného rozhodnutí dle § 100 odst. 3 s. ř.

Žalobkyně podáním ze dne 27. 6. 2017 vzala zpět svůj návrh na uložení povinnosti žalovanému vydat vyrozumění v souvislosti s „dalším poučením“ v jeho rozhodnutí ve lhůtě 30 dnů. V ostatních bodech žalobkyně setrvala na žalobě a nadto uvedla, že žalovaný neupozornil žalobkyni v poučení rozhodnutí ze dne 15. 11. 2016 na to, že bude posuzovat, zda zahájí řízení o obnově řízení, až po vydání rozhodnutí o odvolání. Dále uvádí, že tříletá lhůta k rozhodnutí o obnově řízení, je lhůtou propadnou a žalovaný tak měl rozhodnout nejpozději do 17. 9. 2016, nikoli až dne 15. 11. 2016 vydáním rozhodnutí o zamítnutí její žádosti, v němž uvedl zmiňované „další poučení“, a nevydáním vyrozumění v zákonné 30 denní přiměřené pořádkové lhůtě. Dle názoru žalobkyně uvedeným postupem žalovaný zmařil řízení o obnově řízení. Žalobkyně dodala, že nejde o to, jak žalovaný vyhodnotil její žádost, ale o „další poučení“, které žalovaný uvedl ve svém rozhodnutí, na což § 42 s.ř. nedopadá.

U jednání dne 28. 6. 2017 účastníci setrvali na svých stanoviscích.

Z obsahu správního spisu soud zjistil, že žalobkyně dne 12. 8. 2016 podala žalovanému jako stavebnímu úřadu žádost o obnovu pravomocně ukončeného řízení o umístění stavby uváděné pod názvem „Nová Ves, Kokeš, 4xRD“ a vedené pod sp. zn. MUFO_S 1659/2013. Žalovaný vyhodnotil podání žalobkyně jako žádost ve smyslu § 45 s. ř., řízení o obnově řízení tedy bylo zahájeno dnem podání žádosti v souladu s § 44 odst. 1 s. ř. Vzhledem ke skutečnosti, že žalobkyně nebyla účastníkem předchozího územního řízení, ani jeho právním nástupcem, žalovaný rozhodl o zamítnutí žádosti žalobkyně o obnovu řízení o umístění stavby rozhodnutím zn. MUFO 35838/2016, sp. zn. MUFO_S 5023/2016 ze dne 15. 11. 2016, neboť byla podána neoprávněnou osobou dle § 100 odst. 6 s. ř. V rozhodnutí žalovaný zároveň uvedl, že se nezabýval samotnými důvody pro obnovu řízení, kterými se bude zabývat až následně z moci úřední v souladu § 100 odst. 3 s. ř., přičemž v rozhodnutí uvedl výše citované „další poučení“. Žalobkyně podala proti tomuto rozhodnutí žalovaného odvolání ke Krajskému úřadu Moravskoslezského kraje. Odvolací orgán vydal dne 20. 2. 2017 rozhodnutí č.j. MSK 166566/2016, sp. zn. ÚPS/2194/2017/Kol, o zamítnutí odvolání a odvoláním napadené rozhodnutí potvrdil. Rozhodnutí obou orgánů nabylo právní moci dnem 27. 2. 2017. „Další poučení“ žalovaného odvolací orgán vyhodnotil jako nikoli nezákonné, ale nadbytečné, neboť stavební úřad nemá podle stavebního řádu v tomto smyslu vůči neoprávněnému žadateli o obnovu řízení poučovací povinnost.

S ohledem na částečné zpětvzetí návrhu žalobkyně stran uložení povinnosti žalovanému vydat vyrozumění v souvislosti s dalším poučením ve lhůtě 30 dnů, soud v tomto rozsahu v souladu s § 37 odst. 4 s. ř. s. řízení zastavil.

Protože v důsledku částečného zpětvzetí zůstalo předmětem řízení pouze určení nezákonnosti namítaného zásahu, krajský soud vycházel při posouzení namítaného nezákonného zásahu ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době zásahu (§ 87 odst. 1 *in fine* zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „s. ř. s.“).

Podle § 82 s. ř. s. každý, kdo tvrdí, že byl přímo zkrácen na svých právech nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením správního orgánu, který není rozhodnutím, a byl zaměřen přímo proti němu nebo v jeho důsledku bylo proti němu přímo zasaženo, může se žalobou u soudu domáhat ochrany proti němu nebo určení toho, že zásah byl nezákonný.

Zdejší soud se zabýval otázkou aktivní věcné legitimace žalobkyně, tedy otázkou důvodnosti návrhu u zásahové žaloby. Je nutno zkoumat pět podmínek. Vymezením těchto podmínek se zabýval i Nejvyšší správní soud (dále jen „NSS“) kupříkladu v rozsudku č. j. 5 Afs 266/2015-29 ze dne 3. 6. 2016 (veškerá rozhodnutí NSS jsou dostupná na www.nssoud.cz): *„Žalobce musí být přímo (1. podmínka) zkrácen na svých právech (2. podmínka) nezákonným (3. podmínka) zásahem, pokynem nebo donucením („zásahem“ správního orgánu v širším smyslu) správního orgánu, které nejsou rozhodnutím (4. podmínka), a byl zaměřen přímo proti němu nebo v jeho důsledku bylo proti němu přímo zasaženo (5. podmínka). Není-li byt' jen jediná z uvedených podmínek splněna, nelze ochranu podle ust. § 82 a násl. s. ř. s. poskytnout (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 3. 2005, č. j. 2 Aps 1/2005 - 65, publ. pod č. 603/2005 Sb. NSS, ze dne 9. 1. 2013, č. j. 1 Aps 10/2012 – 20, nebo rozsudek ze dne 27. 11. 2014, č. j. 7 Afs 125/2014 - 32).“*

Stejně jako NSS v označeném rozhodnutí, se i krajský soud zabýval otázkou, zda byla žalobkyně v důsledku nevydání vyznění žalovaného v souvislosti s „dalším poučením“ v jeho rozhodnutí MUFO 35838/2016, sp. zn. MUFO_S 5023/2016, ze dne 15. 11. 2016, které nabylo právní moci dne 27. 2. 2017, přímo zkrácena na svých právech. I nečinnost správního orgánu může být kvalifikována jako omisivní zásah, a proto bylo třeba posoudit, zda žalobkyní vymezená nečinnost žalovaného byla či nebyla v souladu se zákonem. Žalovaný se v souladu s § 100 odst. 3 s. ř. zabýval, zdali jsou dány důvody pro obnovu územního řízení sp. zn. MUFO_S 1659/2013 z moci úřední, přičemž zjistil, že pro tento postup není splněna základní podmínka dodržení tříleté lhůty počítané od právní moci rozhodnutí (ta skončila dnem 17. 9. 2016) uvedená v citovaném ustanovení s.ř. Nesprávné je tvrzení žalobkyně, že ji měl žalovaný vyznít, zda shledal či neshledal důvody pro obnovu územního řízení z moci úřední. Takováto povinnost není ve správním řádu, podle kterého žalovaný postupoval, pro žalovaného stanovena, natož pak lhůta, v níž by měl žalovaný tuto povinnost splnit, a proto nemohlo dojít k nezákonnému zásahu do práv žalobkyně. Na tomto závěru nic nemění ani znění „dalšího poučení“ v rámci citovaného rozhodnutí žalovaného zn. MUFO 35838/2016, sp. zn. MUFO_S 5023/2016. Uvedené poučení toliko intimovalo žalobkyni jaký bude další postup žalovaného, nezaložilo však svým zněním jakékoli legitimní očekávání, že žalobkyně bude o výsledku dalšího postupu žalovaného vyznívána. Za této situace jsou bezpředmětné výtky žalovanému, že žalobkyni neupozornil na skutečnost, že se bude zabývat důvody pro obnovu územního řízení sp. zn. MUFO_S 1659/2013 z moci

úřední až po vydání rozhodnutí o odvolání a nebude tak dodržena tříletá lhůta dle § 100 odst. 3 s.ř., a že tato tříletá lhůta je lhůtou propadnou. Správní řád ani v takovém případě nestanoví správnímu orgánu povinnost poučit účastníka řízení o těchto skutečnostech, ani povinnost jej na ně upozornit. Soud proto dospěl k závěru, že nevydáním vyrozumění nebyla žalobkyně zkrácena na svých veřejných subjektivních právech.

Soud proto žalobu podle § 87 odst. 3 s. ř. s. ve zbývajícím rozsahu pro nedůvodnost zamítl.

O náhradě nákladů řízení mezi účastníky bylo rozhodnuto tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť v části řízení, ohledně něž byla žaloba vzata zpět, nevzniklo právo na náhradu nákladů řízení žádnému účastníkovi (§ 60 odst. 3 věta první s. ř. s.), a v části řízení, ohledně něž byla žaloba zamítnuta, se procesně úspěšný žalovaný práva na náhradu nákladů řízení vzdal (§ 60 odst. 1 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku je **možno** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

Krajský soud v Ostravě
dne 28. června 2017

Za správnost vyhotovení:
Petra Schubertová

Mgr. Jiří Gottwald v. r.
předseda senátu